

Το βαπόρι από την Υπερδνειστερία

Επεισόδια στην Ουκρανία

Η Ουκρανία είναι μια κρύα χώρα. Θα περίμενε κανείς πως το ουκρανικό κρύο θα διασφάλιζε την πολιτική ηρεμία κατά τους χειμερινούς μήνες. Από τα τέλη Νοέμβρη όμως, οπότε και ο Ουκρανός πρόεδρος Γιανουκόβιτς ανακοίνωσε την εγκατάληψη των διαπραγματεύσεων για την εμπορική συμφωνία με την Ε.Ε., οι δρόμοι του Κιέβου κάθε άλλο παρά ήσυχοι είναι. Το κλίμα από μόνο του δεν αρκεί, μιας και πάνω από το χάρτη της Ουκρανίας σκύβουν (πότε διακριτικά και πότε τελείως αδιάκριτα) δύο ολόκληρες ήπειροι, διατηρώντας το πολιτικό πεδίο ζεστό, χειμώνα - καλοκαίρι.

Η ουκρανική πολιτική ζωή είναι δύσκολη στην κατανόηση και γίνεται ακόμα δυσκολότερη, όταν η ουκρανική πολιτική ζωή εξετάζεται από απόσταση - κι αυτό γιατί η κατάληψη της εξουσίας από το οργανωμένο έγκλημα ένθεν και ένθεν του ιδεολογικού φάσματος, δεν βοηθάει στην κατανόηση των εξελίξεων. Έστω κι έτσι, στις εφημερίδες γράφονται αρκετά. Η Ουκρανία από το 2008 και μετά έχει βυθιστεί στην κρίση μέχρι τον λαιμό. Στην περίπτωση της, το χρήμα για την διάσωση της οικονομίας της, ήρθε από δύο μεριές - από την Ε.Ε. και από την Ρωσία. Το ενδιαφέρον όμως για το σύμμαχο που θα επιλέξει η Ουκρανία δεν εξαντλείται μόνο στη διαχείριση της κρίσης. Η Ρωσία και η Ε.Ε. δίνουν σκληρή μάχη για να εντάξουν την Ουκρανία στη σφαίρα επιρροής τους. Η διαμάχη με επίδοκο την εμπορική ένωση στην οποία θα ενταχθεί η συγκεκριμένη χώρα είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα. Από την μια, η Ε.Ε. προσπαθεί να ιδρύσει από το 2008 τη λεγόμενη ζώνη της "ανατολικής συνεργασίας", δηλαδή μια ζώνη εφελκυστήρα για εμπορικές συμφωνίες και γενικώς σύμφωνη σχέσεων με τη Λευκορωσία, την Ουκρανία, τη Μολδαβία καθώς και την Αρμενία, τη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν από την άλλη μεριά της Μαύρης Θάλασσας. Κι από την άλλη, η Ρωσία, από το 2010 και μετά, προσπαθεί να ιδρύσει το ευρασιατικό αντίστοιχο της Ε.Ε., την "τελωνειακή ένωση Ρωσίας, Λευκορωσίας, Καζακστάν" με υποψήφια μέλη και πάλι την Ουκρανία, τη Μολδαβία, την Αρμενία, τη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν. Η δε δυτική μεριά καθόλου ενθουσιασμένη δεν είναι με τις εμπορικές κινήσεις της Ρωσίας. Με τα λόγια της Χ. Κλίντον:

"Υπάρχει μια κίνηση επανασοβιετοποίησης της περιοχής. Δεν θα το πουν έτσι, θα το πουν τελωνειακή ένωση, θα το πουν Ευρασιατική Ένωση και άλλα τέτοια. Αλλά ας μην τρέφουμε αυταπάτες. Ξέρουμε ποιος είναι ο στόχος και πρέπει να βρούμε αποτελεσματικούς τρόπους για να τον αποτρέψουμε ή τουλάχιστον να τον καθυστερήσουμε".¹

Αν κάνει κανείς τον κόπο να συγκρίνει τους δύο χάρτες που παραθέτουμε παραδίπλα θα δει το λόγο της τσαντίλας. Ένα αλληλοπλάκωμα βρίσκεται εν εξελίξει.

Οι χώρες γύρω από την Μαύρη Θάλασσα και την Κασπία αποτελούν το πεδίο σύγκρουσης μεταξύ Ε.Ε. και Ρωσίας. Στο ενδιάμεσο βρίσκεται η Ουκρανία. Η Ουκρανία, σχεδόν μια δεκαετία ύστερα από τις φιλοευρωπαϊκές "εξεγέρσεις", τις πορτοκαλί "επαναστάσεις" κλπ, με την "φιλοευρωπαϊά" Τιμοσένκο στην φυλακή και με άλλον πρόεδρο στο τιμόνι σκέφτεται την αλλαγή πλευσης και γλυκοκοιτάζει τη Ρωσία. Από τη μεριά της, η ρωσική πλευρά για να επιταχύνει τις εξελίξεις κρατάει, από τα μέσα του περασμένου Αυγούστου, τα σύνορά της κλειστά στις Ουκρανικές εξαγωγές. Όπου, ο πρόεδρος Γιανουκόβιτς εγκατέλειψε τις εμπορικές διαπραγματεύσεις με την Ευρώπη και στράφηκε προς τη Ρωσία.

Γράφει ο βρετανικός τύπος στις 28/11:

"Η Ουκρανία θα μπορούσε να περιγραφεί καλύτερα σαν μια χώρα που παλατζάρει ανάμεσα στον πολιτισμό των θεσμών και της ισχύος του νόμου, με τον τρόπο που αυτά εφαρμόζονται στην Ε.Ε., και στην κουλτούρα της αυθαίρετης εξουσίας, όπως η τελευταία ενσαρκώνεται στο πρόσωπο του Ρώσου προέδρου Πούτιν [...] Με άλλα λόγια η Ε.Ε. δεν μπορεί να προσφέρει το είδος του καρότου που απαιτείται για την δημιουργία σχέσης με έναν γείτονα, ούτε και μπορεί να επισείσει το φόβητρο του μαστίγιου. Αντίθετα, αυτό που μπορεί να προτείνει είναι μια ήπια, μη δραματική συμφωνία συνεργασίας, σχεδιασμένη να βοηθήσει τις ευρύτερες επαφές και το εμπόριο [...] Ο Πούτιν από την άλλη διαθέτει μαστίγιο: Έχει επιβάλει ένα εμπορικό μποϊκοτάζ από τον Αύγουστο. Αντίθετα από την Ε.Ε. ο Πούτιν προσφέρει και καρότα: έχει μειώσει τις τιμές του φυσικού αερίου, και άλλων πραγμάτων. Αντίθετα από την Ε.Ε. μπορεί να αλλάξει την πολιτική του χωρίς εξηγήσεις. Παρότι έχει υπαναχωρήσει σιωπηρά από τις διαπραγματεύσεις εδώ και κά-

ποια χρόνια, ο Πούτιν ξαφνικά συμπέρανε πως μια Ουκρανό - Ε.Ε. συμφωνία θα απέβαινε ταπεινωτική για την Ρωσία και για τον ίδιο προσωπικά".

Και ξαφνικά η συμφωνία με την Ε.Ε. έγινε καπνός... Η Ευρώπη έμεινε να ψάχνει για το μαστίγιο, το οποίο εδώ που τα λέμε δεν θα αργήσει να βρει, καθότι οι καιροί είναι πιεσμένοι οικονομικά, και τα νεύρα τσίτα. Και εντωμεταξύ περιμένει παρακολουθώντας τις "αυθόρμητες" διαδηλώσεις των "φιλοευρωπαϊών" (η "φιλοευρωπαϊκή" μεριά εκπροσωπείται από πρώην πυγμάχους, και ακροδεξιούς), την ίδια στιγμή που

"την Τετάρτη, τους διαδηλωτές στο Κίεβο επισκέφθηκε ο υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Γκίντο Βεστερβέλε, ο οποίος εξέφρασε την αποδοκμασία του για τη βία που χρησιμοποίησε εναντίον τους η ουκρανική αστυνομία το Σάββατο, ενώ αποδοκμασία για τη βίαιη καταστολή εξέφρασε με ανακοίνωσή του και το ΝΑΤΟ".

Τι είναι αυτό όμως για το οποίο αξίζει τόσο η Ουκρανία; Τι είναι αυτό που κάνει τους Υπεξ να σηκώνονται και να ηγούνται οι ίδιοι σε διαδηλώσεις και τι είναι αυτό που κάνει το ΝΑΤΟ να "καταδικάζει την κρατική βία"; Τα πετρέλαια και οι αγωγοί φυσικού αερίου; Το ωραίο κλίμα και η παραλίες; Η επιθυμία να σώσουν την πριγκίπισσα Λέιλα (που ατυχώς έχουν περάσει για την Τιμοσένκο);

Ουκρανία επί χάρτου

Κάπου στις αρχές του 20ου αιώνα μια σειρά θεωριών εμφανίστηκε στη σκέψη των αφεντικών. Οι θεωρίες αυτές βαφτίστηκαν με το όνομα "γεωπολιτική", προσπαθούσαν να εντάξουν στις αναλύσεις τους τη σημασία της γεωγραφικής θέσης και της ισχύος, και από εκεί να εξάγουν συμπεράσματα και να ρισκάρουν προβλέψεις. Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο πως ακριβώς την ίδια χρονική στιγμή που οι θεωρίες της γεωπολιτικής έκαναν τα πρώτα τους βήματα, στον αντίποδά τους εμφανίζονταν οι θεωρίες για τον ιμπεριαλισμό. Αυτό που προσπαθούσαν να πετύχουν οι εμπνευστές αυτών των θεωριών, και από τις δύο μεριές του πολιτικού φάσματος, ήταν να εξηγήσουν τι πραγματικά συνέβη στον κόσμο μέσα στον 19ο αιώνα και από εκεί να κατανοήσουν τον 20ο που βρισκόταν μπροστά τους. Συνεπώς, οι θεωρίες του ιμπεριαλισμού/γεωπολιτικής δεν είχαν ως αφετηρία κάποια φιλοσοφική διάθεση, αλλά την ερμηνεία του κόσμου έτσι όπως εξελισσόταν μπροστά τους. Αν και διαμετρικά αντίθετες, και ασχέτως με τη γνώμη που μπορεί να έχει κανείς για αυτές, κατάφεραν να είναι εξαιρετικά επίκαιρες στην εποχή τους. Η δε γεωπολιτική θεωρία είχε ένα επιπλέον προσόν: παραγόταν από το κράτος, και για το κράτος, και σκοπός της ήταν να προβλέψει τις κρατικές κινήσεις. Η ευστοχία των θεωριών αυτών δεν πρέπει λοιπόν να προκαλεί εντύπωση - στην πραγματικότητα δεν ήταν καν θεωρίες, αλλά προαναγγελίες των κρατικών πολεμικών διαθέσεων.

Μια από αυτές τις θεωρίες ήταν εκείνη του Ν. Σπυκμαν. Ο Σπυκμαν, που διατύπωσε τη θεωρία του κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '40, έβλεπε την Ρωσία ως μια μεγάλη χερσαία δύναμη, ικανή να συγκεντρώσει μεγάλες μάζες στρατού και ταυτόχρονα να διαθέτει ένα μεγάλο στρατηγικό / γεωγραφικό πλεονέκτημα: εξαιτίας του ρωσικού κρύου, η Ρωσία μπορούσε (και ακόμα μπορεί) να επιτεθεί στους αντιπάλους της όποτε θέλει. Το αντίθετο, όμως, δεν μπορεί παρά να συμβεί κατά την ελάχιστη σε διάρκεια περίοδο, όπου η ζέστη (λέμε τώρα...) κάνει το πέρασμά της από τη Ρωσία. Αυτό το πλεονέκτημα το ανακάλυψαν, εκτός των άλλων ο Χίτλερ και ο Ναπολέων με δραματικές συνέπειες για τις φιλοδοξίες τους. Από την άλλη δεν είναι όλα ιδανικά για τη ρωσική ισχύ. Για παράδειγμα, αυτό που εμποδίζει την Ρωσία να μετατραπεί σε μια ασυγκράτητη δύναμη είναι η αδυναμία της να αποκτήσει πρόσβαση στις ζεστές θάλασσες, ή αλλιώς η αδυναμία της να φτιάξει ναυτικές βάσεις που θα της επιτρέψουν να αποκτήσει και την ανάλογη ναυτική δύναμη. Ο Σπυκμαν παρατηρούσε μια διαρκή πάλη ανάμεσα στη Ρωσία και στο δυτικό κόσμο, πάλη που έπαιρνε μεν διάφορα ονόματα, αλλά στην ουσία της χαρακτηριζόταν από την αδιάκοπη προσπάθεια της βόρειας χερσαίας δύναμης να κατέβει προς τις θερμές θάλασσες. Ήταν μια προσπάθεια, την οποία, εξίσου αδιάκοπα, οι παραδοσιακές θαλάσσιες δυνάμεις θα έπρεπε να εμποδίσουν με κάθε τρόπο.

Οι απόψεις του Σπυκμαν επηρέασαν τη στρατηγική του ΝΑΤΟ και τελικά ενσωματώθηκαν στη νεογέννητη διακρατική συμμαχία. Η υιοθέτησή τους οδηγούσε σε μια πολύ συγκεκριμένη τακτική που αναδείκνυε για παράδειγμα τη γεωπολιτική σημασία του ελληνικού ή του κορεάτι-

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσαπόψειςμ
εμικρούλες
φωτό
)

κου εμφυλίου, τη σχέση Ελλάδας-Τουρκίας κλπ.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στη Ουκρανία και τη θέση της στο χάρτη. Στην Ουκρανία βρίσκεται ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας, αυτό της Σεβαστούπολης. Και ένας από τους λόγους που είναι σημαντικό είναι ότι εκεί βρίσκεται η βάση του μεσογειακού ρωσικού στόλου. Μια ματιά στην θέση των υπόλοιπων βάσεων του ρωσικού στόλου τονίζει ακόμα περισσότερο τη σημασία της Ουκρανίας. Η βάση στη βόρεια θάλασσα είναι ουσιαστικά εγκλωβισμένη στο κρύο· η βάση στη Βαλτική έχει το μειονέκτημα ότι τα πλοία που θα ξεκινήσουν απ' αυτή, αναγκαστικά θα πρέπει να περάσουν από τη Γερμανία, τη Δανία και μετά την Αγγλία, οπότε, όπως καταλαβαίνετε τα ζόρια είναι κάπως μεγάλα· η δε βάση της Κασπίας παρά την εγγύτητα με το Ιράν και την πρόσβαση στα πετρέλαια της θάλασσας παραμένει μια βάση εντός μιας περικλειστής θάλασσας. Έτσι, ο μόνος επιχειρησιακά χρήσιμος στόλος είναι αυτός που εδρεύει στην Ουκρανία. Ωστόσο, για να αποκτήσει ο στόλος της Σεβαστούπολης πρόσβαση στην "ενδιαφέρουσα" περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, θα πρέπει πρώτα να διέλθει από τα στενά της Τουρκίας και στη συνέχεια από το Αιγαίο.

Χ Η Υπερδνειστερία (η προτελευταία σοβιετική δημοκρατία της Ευρώπης)

Την Υπερδνειστερία μάλλον δεν την γνωρίζεις κανείς σας, εκτός ίσως και αν το περιοδικό μας διαβάζεται από κανέναν ξεχασμένο τριτοδεσμίτη (η λεγόμενη θεωρητική κατεύθυνση στα 90s...) που κάπως τη σχετίζει με τον Μαυροκορδάτο (ή κάποιον της εποχής του). Η Υπερδνειστερία λοιπόν είναι μια μικρή περιοχή που βρίσκεται ανατολικότερα της Μολδαβίας. Μεταξύ Μολδαβίας και Ουκρανίας για την ακρίβεια. Τόσο η Μολδαβία, όσο και η Ουκρανία αποτελούσαν δημοκρατίες της ΕΣΣΔ (ζωή σε λόγου μας...). Στην Υπερδνειστερία είχε αράξει η 14η σοβιετική στρατιά, που με τη σειρά της αποτελούσε ένα σημαντικό σώμα του στρατού ξηράς, με καθήκον να πολεμήσει στην Ευρώπη, αν τα πράγματα έφταναν ως εκεί. Η 14η στρατιά πήγαινε πακέτο με τις αντίστοιχες αποθήκες όπλων και πολεμοφοδίων που προορίζονταν να τροφοδοτήσουν το μέτωπο, όπως και με την αντίστοιχη πολεμική βιομηχανία. Ειδικά αυτή η τελευταία παρήγαγε ό,τι πιο hi tech υπήρχε εκείνη την εποχή: καλάσνικοφ, όλμους, μπαζούκας, μέχρι και μικρούς πυραύλους. Η πτώση του τείχους του Βερολίνου, εκτός από τα άλλα που σήμανε για το ανατολικό μπλοκ, είχε και την εξής συνέπεια: να μετατρέψει την Υπερδνειστερία σε μια τεράστια αποθήκη όπλων που μέχρι πρότινος ανήκαν στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας⁴.

Όχι πολύ αργότερα πάντως, άρχισε να καταρρέει και η ίδια η ΕΣΣΔ. Ένα σύνολο χωρών αποκόπηκαν και εν συνεχεία ανεξαρτητοποιήθηκαν: οι βαλτικές χώρες, η Λευκορωσία, η Ουκρανία και τέλος η Μολδαβία. Οι Υπερδνειστεριοί απ' την άλλη, δε μάσησαν απ' την αντιδραστική δυτική προπαγάνδα. Πήραν τα (άφθονα) όπλα τους και "αντιστάθηκαν", ξεκινώντας τον εμφύλιο της Μολδαβίας, που έλαβε χώρα την περίοδο 1990-1992. Η Μολδαβία δεν κατάφερε ποτέ να ελέγξει την, κατά τα άλλα ανύπαρκτη περιοχή, και έτσι γεννήθηκε το "κράτος" της Υπερδνειστερίας - ένα κράτος που επισήμως δεν έχει αναγνωριστεί από καμία άλλη χώρα! Η Υπερδνειστερία έχει σφυροδρέπανο στην σημαία της, άγαλμα του Λένιν μπροστά από το κοινοβούλιο και συχνές παρελάσεις του κόκκινου στρατού (του πραγματικού... όχι τίποτα μαϊμού απδίες). Ταυτόχρονα ο κρατικός διοικητικός μηχανισμός της (αποτελούμενος από πρώην Ρώσους στρατιωτικούς) έχει περάσει ανοικτά στην μαφία και ειδικεύεται έκτοτε στη διακίνηση όπλων (στην πραγματι-

κότητα ειδικεύεται σε οτιδήποτε μπορεί να διακινηθεί). Πρόκειται για όπλα που κληρονόμησαν από τις αποθήκες του κόκκινου στρατού, καθώς και για όπλα που κατασκευάζει η πιο προχωρή βιομηχανία του μαύρου κεφαλαίου⁵.

Το υπερδνειστερικό λαθρεμπόριο όπλων εξελίσσεται με τις ευλογίες του ρωσικού κράτους, παρόλο που το τελευταίο δεν έχει ακόμα φτάσει στο σημείο να αναγνωρίσει και επισήμως την Υπερδνειστερία. Το 2006 η Υπερδνειστερία πρότεινε στην Ρωσία να την αναγνωρίσει ως κομμάτι του ρωσικού κράτους! Ωστόσο η Ρωσία αρνήθηκε. Κι αυτό γιατί α) Προτιμούσε να έχει ένα κράτος δορυφόρο που σαν βρόμικη θυγατρική θα κάνει της δουλίτσες που η Ρωσία δεν μπορεί να κάνει επισήμως και β) με αυτή τη σκατολακούβα στο εσωτερικό της, η Μολδαβία πολύ δύσκολα θα μπορούσε να ακολουθήσει το δρόμο της ένταξης στο ΝΑΤΟ ή την Ε.Ε. ή την συγχώνευση με την Ρουμανία (όλες τους προοπτικές που η Μολδαβία διατυπώνει δημόσια).

Η Υπερδνειστερία, σε συνεργασία με την ουκρανική μαφία και υπό την εποπτεία του ρωσόφιλου κομματιού του ουκρανικού κράτους, μπορεί έτσι να έχει πρόσβαση στο λιμάνι της Οδησσού και από εκεί να φορτώνει το σταφ και να το διακινεί προς τους "πελάτες". Οι "πελάτες" φυσικά είναι πρώτα και κύρια πελάτες της Ρωσίας και όχι της σοβιετικής μαφιόκουτσουλιάς.

Χ Το βαπόρι από την Υπερδνειστερία

Ήταν μέσα στο καλοκαίρι που οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν ότι μια "επέμβαση" στη Συρία ήταν προ των πυλών. Το ελληνικό κράτος πιάνοντας τον παλμό της εποχής και τις κατευθύνσεις που θα πρέπει να ακολουθούν "οι λύσεις για τις κρίσεις" δήλωσε πρώτο πρώτο πρόθυμο να εμπλακεί στην επέμβαση. Η προοπτική επέμβασης στη Συρία καθόλου δεν άρεσε στον Πούτιν, ο οποίος διεμήνυσε προς πάσα κατεύθυνση ότι:

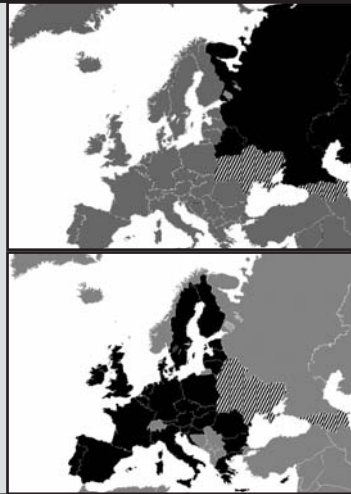
"Ένα πιθανό χτύπημα των ΗΠΑ εναντίον της Συρίας[...] θα είχε σαν αποτέλεσμα ακόμα περισσότερα θύματα και κλιμάκωση, μεταφέροντας τη σύγκρουση πολύ πέραν των συριακών συνόρων. Ένα χτύπημα θα αύξανε την βία και θα εξαπέλυε ένα νέο κύμα τρομοκρατίας. Θα υποβάθμιζε τις προσπάθειες να λυθεί το πρόβλημα του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος και η σύγκρουση Ισραήλ Παλαιστίνης και θα αποσταθεροποιούσε την Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Θα απορρυθμίζε το συνολικό σύστημα διεθνών κανόνων και τάξης⁶".

Τι εννοούσε ο Πούτιν με απλά λόγια: Ότι η Συρία δεν είναι μόνη της και ότι η φάση δεν είναι χαλαρή. Γιατί εκτός των άλλων κι όπλα υπάρχουν εκεί, και στο κάτω κάτω προσέξτε μην "σας αποσταθεροποιήσω όλους εδώ μέσα, το κέρατό μου".

Να και μια από τις πηγές των Συριακών όπλων (και να και ένα από τα εμπόδιά τους): Στις 8 του Νοέμβρη το ελληνικό λιμενικό εντόπισε και σταμάτησε στα ανοικτά της Ρόδου ένα καράβι με ύποπτη ταυτότητα. Το καράβι είχε ξεκινήσει από την Ουκρανία και κατευθυνόταν προς την Συρία. Το φορτίο περιελάμβανε 20.000 Καλάσνικοφ⁷ (οι λεπτομέρειες για το πώς ακριβώς ακινητοποιήθηκε ένα καράβι τίγκα στο υπερδνειστερικό-ουκρανικό σταφ παραμένουν αδιευκρίνιστες. Ανάβεις άραγε το φάρο και του λες να σταματήσει στην άκρη για έλεγχο;).

Και να που η θεωρία του Spykman για τον εγκλωβισμό της Ρωσίας έξω από την μεσόγειο έχει και σήμερα εφαρμογές, και στο παράδειγμα της Ουκρανίας και σ' αυτό της Ελλάδας. Ειδικά η Ελλάδα, που μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, βλέπει την δύναμή της να υποβαθμίζεται καθώς η παγκό-

Δυο χάρτες μια λεζάντα. Με μαύρο τα μέλη της εμπορικής ένωσης, με γραμμοσκίαση τα υποψήφια μέλη. Τα υποψήφια μέλη είναι ίδια και στους δύο χάρτες. Είναι αυτή η γραφική απεικόνιση του Λενινιστικού μοιράσματος και ξαναμοιράσματος ενός κόσμου που φέρνει την μυρωδιά σφαγής στους παραπάνω χάρτες.

Κάπως έτσι αποτυπώνεται στον χάρτη η θεωρία του Spykman. "Η Ρωσία πρέπει να μείνει μακριά από τις θερμές θάλασσες". Αν τώρα βάλει κανείς στο χάρτη τις πολεμικές συγκρούσεις των τελευταίων πενήντα χρόνων, θα δει πως οι ιδέες του Spykman πούλησαν με τρέλα.

Η θέση των ρωσικών ναυτικών βάσεων. Για τα προβλήματά τους γράφουμε στο κείμενο.

Το βαπόρι στη Ρόδο. Πάνω στα κοντινότερα με τη Υπερδνειστερικό/Ουκρανικό σταφ, τα ένστολα παλικάρια του στρατού μας.

σμία σύγκρουση εξελίσσεται μακριά απ' το βελνεκές της, καταλαβαίνει πως μια πιθανή ανάφλεξη της Ανατολικής Μεσογείου ίσως να αποτελεί την τελευταία ελπίδα αποπληρωμής του δημόσιου χρέους. Φυσικά δε θα πρόκειται για αποπληρωμή σε χρήματα, αλλά σε αίμα. Απόδειξη αυτής της προσπάθειας είναι και τα εμπόδια που βάζει στον ανεφοδιασμό της Συρίας από τη Ρωσία. Απόδειξη της ίδιας προσπάθειας αποτελεί η κατάσχεση και το ξεμπρόστιασμα του οπλισμού που μετέφερε το πλοίο - φάντασμα στα ανοικτά της Ρόδου.

Καθώς η κρίση εντείνεται παγκοσμίως και καθώς οι παγωμένες και παγωμένες διαμάχες αναθερμαίνονται, οι "παίχτες" γίνονται όλο και πιο νευρικοί. Και το ελληνικό κράτος όλο και καμιά δουλίτσα βρίσκεται να κάνει στους πολέμους του παρόντος και του μέλλοντος. Το μεροκάματο να βγαίνει που λένε...

Σημειώσεις

1. Ukraine's "civilizational choice" - a pyrrhic victory for Russia?, Vineyardsaker, 24/11/2013.
2. www.slate.com, Viktor Yanukovich backed away from the eu and toward vladimir putin, 28/11/2013.
3. Καθημερινή, Στο οχυρό των Ουκρανών διαδηλωτών, 8/12/13.
4. Bogdan George Radulescu blogspot.com, The Transnistria "Republic" and illegal arms export.
5. Ντοκουμαντέρ με θέμα την διακίνηση όπλων στην Υπερδνειστερία <https://www.youtube.com/watch?v=06kub-Ehbd4>
6. The New York Times, Putin plea for caution from Russia on Syria, 11/09/2013.
7. Koutipandoras.gr, Το πλοίο των 20.000 καλάσνικοφ - ανοίγουν τα κοντινότερα με τα όπλα, 12/11/2013 και Θρίλερ με πλοίο γεμάτο όπλα ανοικτά της Ρόδου, Καθημερινή, 8/11/2013.